

«Για τον Θεό τίποτα δεν είναι αδύνατο» (Λουκάς 1:37).

Βρισκόμαστε στη διήγηση του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου. Ο άγγελος Γαβριήλ πηγαίνει στη Μαρία από τη Ναζαρέτ για να της αναγγείλει τα σχέδια του Θεού γι' αυτήν: θα συλλάβει και θα γεννήσει έναν γιο, τον Ιησού, ο οποίος «θα είναι μεγάλος και θα ονομάζεται Υιός του Υψίστου». Το επεισόδιο αποτελεί συνέχεια άλλων γεγονότων της Παλαιάς Διαθήκης που οδήγησαν σε θαυματουργικές γεννήσεις παιδιών από στείρες ή πολύ ηλικιωμένες γυναίκες, τα οποία επρόκειτο να διαδραματίσουν σημαντικό ρόλο στην ιστορία της σωτηρίας. Εδώ, η Μαρία, ενώ με πλήρη ελευθερία θέλει να συγκατατεθεί να γίνει μητέρα του Μεσσία, αναρωτιέται πώς θα συμβεί αυτό, αφού είναι παρθένα. Ο άγγελος Γαβριήλ τη διαβεβαιώνει ότι δεν θα είναι έργο ανθρώπου: «Το Άγιο Πνεύμα θα κατέβει επάνω σου και η δύναμη του Υψίστου θα σε επισκιάσει». Και προσθέτει: «Τίποτα δεν είναι αδύνατο για τον Θεό».

«Για τον Θεό τίποτα δεν είναι αδύνατο».

Αυτή η διαβεβαίωση, που σημαίνει ότι καμία δήλωση ή υπόσχεση του Θεού δεν θα μείνει ανεκπλήρωτη - επειδή τίποτα δεν είναι αδύνατο μαζί Του - μπορεί επίσης να διατυπωθεί με τον ακόλουθο τρόπο: Τίποτα δεν είναι αδύνατο με τον Θεό. Στην πραγματικότητα, η απόχρωση της έννοιας του ελληνικού κειμένου «με τον Θεό, ή κοντά ή μαζί με τον Θεό» υπογραμμίζει την εγγύτητά του με τον άνθρωπο. Τίποτα δεν είναι αδύνατο για τον άνθρωπο ή για τα ανθρώπινα όντα, όταν είναι μαζί με τον Θεό και όταν συγκατατίθενται ελεύθερα σε Αυτόν.

«Για τον Θεό τίποτα δεν είναι αδύνατο»

Πώς μπορούμε να κάνουμε πράξη αυτά τα λόγια της ζωής; Πρώτα απ' όλα, έχοντας μεγάλη εμπιστοσύνη ότι ο Θεός μπορεί να ενεργήσει ακόμη και μέσα και πέρα από τους περιορισμούς και τις αδυναμίες μας, ακόμη και στις πιο σκοτεινές συνθήκες της ζωής.

Αυτή είναι η εμπειρία του Ντίτριχ Μπονχόφερ, ο οποίος, κατά τη διάρκεια της φυλάκισής του που οδήγησε στην εκτέλεσή του, έγραψε: «Πρέπει να βυθιζόμαστε αδιάκοπα στη ζωή, στον λόγο, στην πράξη, στον πόνο και το θάνατο του Ιησού για να παραδεχτούμε αυτό που ο Θεός υπόσχεται και πραγματοποιεί. Είναι βέβαιο [...] ότι τίποτε αδύνατο δεν υπάρχει για μας, επειδή τίποτε αδύνατο δεν υπάρχει για τον Θεό. [...] Είναι βέβαιο ότι δεν πρέπει να περιμένουμε τίποτε και όμως μπορούμε να ζητήσουμε τα πάντα, είναι βέβαιο ότι στον πόνο κρύβεται η χαρά μας και στον θάνατο η ζωή μας... Σε όλα αυτά, ο Θεός είπε "ναι" και "αμήν" εν Χριστώ. Αυτό το "ναι" και αυτό το "αμήν" είναι το στέρεο θεμέλιο πάνω στο οποίο στηριζόμαστε.»

«Για τον Θεό τίποτα δεν είναι αδύνατο»

Στην προσπάθεια να υπερβούμε το φαινομενικά «αδύνατο», πέρα από τις ανεπάρκειές μας, για να κατακτήσουμε το «δυνατό» μιας τέτοιας ζωής, καθοριστικό ρόλο παίζει η κοινοτική διάσταση που αναπτύσσεται εκεί όπου οι μαθητές, ζώντας μεταξύ τους τη νέα εντολή του Ιησού, επιτρέπουν στον εαυτό τους να κατοικηθούν, ατομικά και από κοινού, από τη δύναμη του αναστημένου Χριστού. Η Chiara Lubich έγραψε το 1948 σε μια ομάδα νέων θρησκευόμενων: «Εμπρός! Όχι με τις ασήμαντες και μικρές δυνάμεις μας, αλλά με την παντοδυναμία της ενότητας. Είδα, άγγιξα με τα δάχτυλά μου, ότι ο Θεός ανάμεσά μας πετυχαίνει το αδύνατο: το θαύμα! Αν παραμείνουμε πιστοί στη δέσμευσή μας [...] ο κόσμος θα δει την ενότητα και μαζί την πληρότητα της Βασιλείας του Θεού».

Πριν μερικά χρόνια, όταν βρισκόμουν στην Αφρική, συναντούσα συχνά νέους ανθρώπους που ήθελαν να ζήσουν ως χριστιανοί και οι οποίοι μου έλεγαν για τις πολλές δυσκολίες που αντιμετώπιζαν καθημερινά στο περιβάλλον τους, για να παραμείνουν πιστοί στις δεσμεύσεις της πίστης και στις διδαχές του Ευαγγελίου. Συζητούσαμε γι' αυτό επί ώρες και στο τέλος καταλήγαμε πάντα στο ίδιο συμπέρασμα: «Μόνοι μας είναι αδύνατο, αλλά μαζί μπορούμε να τα καταφέρουμε». Ο ίδιος ο Ιησούς το εγγυάται αυτό όταν υπόσχεται: «Όπου δύο ή τρεις συγκεντρώνονται στο όνομά μου (στην αγάπη μου), εκεί είμαι εγώ ανάμεσά τους». Και μαζί με Εκείνον, όλα είναι δυνατά.

Επιμέλεια: Οικουμενική διεθνής ομάδα
του Λόγου της Ζωής